

— И ти имаше братя, дъще, — казала царицата. Азъ имахъ 12 синове, но всичкитѣ тѣхъ азъ дадохъ за тебе.

И тя разказала на принцесата всичко, както си е било.

Като узнала всичко това, принцесата съвсѣмъ изгубила спокойствие. И колкото да я молили, тя едно си думала: „Ще ида да търся братята си!“. Тя мислила себе си виновата за всичко и избѣгала отъ бащината си къща. Тръгнала тя по бѣлия свѣтъ и толкосъ надалечъ отишла, че да не повѣрвашъ.

Веднажъ тя вървѣла изъ една много голѣма гора, уморила се, сѣднала и тамъ заспала. И тукъ ѝ се присънило, че ако тя иде понататъкъ навжтрѣ въ гората, ще намѣри една дървена къщица, дѣто сж нейнитѣ братя. Събудила се момата и гледа прѣдъ себе си една пжтечка се вие по зеления мѣхъ и води право въ гѣстата гора. Принцесата тръгнала по тази пжтечка и отишла право въ къщичката.

Влѣзла вжтрѣ — нѣмало никого. Имало само 12 постилки, 12 стола, а на масата 12 лъжици. Принцесата тѣй много се зарадвала, както отдавна не била се радвала; тя веднага се сѣтила, че тукъ живѣятъ братята ѝ. Наклала тя огънь, всичко изъ къщи разтрѣбила и госба сварила. Всичко наредила отъ чисто но-чисто, украсила къщицата, да ти е драго да гледашъ.

А когато госбата уврѣла, тя се нахранила и послѣ се скрила подъ кревата на най-малкия си братъ, но забравила своята лъжичка на масата.

Щомъ се скрила, чула шумъ и веднага въ къщи влѣзли 12 диви лебеди. Но щомъ като прѣстжпили прага, лебедитѣ веднага станали на принцове.